

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XL.

1920.

ŠTEVILKA 8.

IVAN ALBREHT:

MEDITACIJA.

I.

Nekoč prispe in se razgrne
nad vsem prostranstvom še neznani soj,
in takrat vzdihne src stokrat stotero:
— O Bog, daj, da sem tvoj!

Tako v nemiru sluti duša
in vendar v dvomu vedno trepeta,
gradi in ruši, zida, spet podira
in kolne vrata, kž jih ne pozna.

Ničesar vedeti, — o sen nedosegljivi! —
in znati vse — življenja bežni up;
mejnika dva, — med njima tava duša,
kž slepec pije iz nebrojnih kup.

II.

Kako so strašne tiste temne sile,
ki v igri svoji vrgle so nas v svet,
da zakovani v prah modrujemo o zvezdah
z refrenom vednim: Človek je preklet.

Preklet v iskanju: Tik pred ciljem,
pred razrešitvijo mu vstane sto ugank.
In rešiš eno, pade ti v račune
naenkrat tisoč novih spet neznank.

Vendar je vera kakor gora,
 vabljive lučke v dalji se bleste —
 O Bog, kako je težka pot do tebe, —
 četudi vem, da si nekje.

III.

In še: Ko zgrnejo se pred očmi mrakovi
 ter bitje zastrmi v neznani čar,
 kdo ve, kaj nosi h koncu koncev
 človeku smrt v poslednji dar?

A. GRADNIK:

O TI ŽIVLJENJA ČRNOPENI VIR...

O ti življenja črnopeni vir,
 ti težko in opojnogrenko vino,
 ki daš za zdravje samo bolečino
 in za preprosto vero sto nevér —

mladosti neukróčene nemir
 je tudi mene v tvojo gnal bližino
 iskat bežečim sanjam domovino,
 ki nisem mogel najti je nikjer.

Pri tebi našel sem že dolge vrste.
 Točili eni v čaše so te, drugi
 pa v vrče, vedra, sode pregloboče.

Jaz sem imel le svoje prazne róke.
 V nje sem lovil te, in ko v tihi tugi
 sem srebal te, si teklo mi skoz prste.

